

се разговарали за всичко що сж знаели, почукалъ нѣкой на вратата. Сестрата, която била най-голъма, отишла да отвори. Щомъ отворила вратата, прѣдъ нея се испречи една блѣдна стара бабичка, която се помолила да ѝ приематъ да прѣспи у тѣхъ. Сестрата съобщила това на братята си, а тѣ, като били милостиви и добри, любезно приели старата бабичка, нахранили ѝ и отвели ѝ въ особена стая да прѣнощува.

Сутринята рано станѣла бабичката, па отишла да прѣгледа тѣхната градина, която се намирала задъ кѣщата. Като ѝ обиколила и внимателно разгледала, върнѣла се въ кѣщи и казала на братята и сестра имъ: „Видѣхъ вашата градина; тя, наистина е твърдѣ хубава, но за да бѣде още по-хубава, потрѣбни ви сж три нѣща: жива вода; птица, която да говори и стѣбло, което да пѣе“.

— А дѣ ще намѣримъ това? — попитахъ дѣщата.

— Ще намѣрите, като трѣгнете по този пѣтъ, който ще се испречи прѣдъ васъ; щомъ трѣгнете къмъ истокъ отъ селото. На пѣтя ще срѣщнете челоуѣкъ, който ще ви раскаже всичко останѣло. — Подиръ това бабичката си отишла.

По-голѣмий братъ веднага се прѣготвилъ да трѣгне да търси щастието, — па ако е истина това, що каза бабичката — казало момчето на трѣгване, — нашата градина ще бѣде още по-хубава и буйна.

А ти, сестро, моли се всѣка вечеръ прѣдъ иконата, па ако ти домѣчиѣ за мене, това ще бѣде знакъ, че съмъ испаднѣлъ въ бѣда. Сбогомъ.